
ODPUSZCZAJĄCY (3) *part praes act*

odpuszczający (2), **odpuszczając** (1).

o *prawdopodobnie jasne* (tak w od-); a *jasne*.

sg m N odpuszczający (1). ◇ pl I m odpuszczając(e)mi (1) *RejPosRozpr*, odpuszczając (1) *RejPosWstaw*.

Sł stp s.v. odpuszczać, Cn, Linde brak.

Który przebacza, darowuje komuś przewinienie lub krzywdę, nie chowa urazy (2) :

Wyrażenia: »odpuszczając bliźnim« (1): Odnowienie żywota tę nam rádę dáie/ ábyfmy byli cichemi/ długo oczekawáiącemi/ odpufzczáiąc wyfthępki bliźnim/ á żebyfmy ie miłowáli.

RejPosWstaw [110³]v.

»odpuszczając występki« (1): *RejPosWstaw* [110³]v cf »odpuszczając bliźnim«.

a. *O Bogu lub w Jego imieniu o kapłanach: który przebacza grzechy, rozgrzesza* (2) : doftąpiłem miłóśierdzia/ w wielkich grzechách moich/ áby ná mnie Chryftus pokazał/ iáko ieft [...] łáčno odpufzczáiący *SkarŻyw* 82.

Wyrażenie: »grzechy odpuszczający« (1): cífz [słudzy Kościoła] też wybáwicielmi/ y grzechy odpufzczáiącemi zwáni bywáią. *RejPosRozpr* b4v.

Cf **ODPUSZCZAĆ**

ZCh